

BOBORY ZOLTÁN

Verscsokrot „Algernonnak” –

EGY PARLAMENTI FELSZÓLALÁS NYOMÁN

Költőtársaim
kiáltás vagy könyörgés
hallgatni vétek

Királyválasztás

Cirkusztánban választások lesznek.
Lázban az egész miniállam...
Zászlókba, színes plakátokba öltözött
város, falu, gyűlést gyűlés követ.

Leghangosabb a CIV-párt,
a Cirkusz Igaz Világa tömörülés...
„Reszkess hatalom, mi jövünk!”
Ezt skandálják, ahogy mennek
végig az utcákon, tereken,
két kocsmá közt egyre vérmesebben

Elöl a vezér, munkaruhában,
hatalmas felálló orrú cipőben,
piros – egyre piroslóbb – orral,
és vastagra húzott ajakkal.
Fején mintha korona is díszlene.
Ja, ő a király. A „Cirkusz Királya”.
A manézs fenegyereke – mondják...

A hús fős tömeg – négy gyerek –
őrjöngve ünnepel. A legidősebb
homályos tekintettel mutatja
bérma-kereszt levelét: *én is Királyom!*

Közben megérkezik a cirkusz kocsjaja.
Az oroszlánketrecet gyakorlott
mozdulatokkal állítják a „CK” köré.
(Szinte hallani a vérszomjas ordítást...)

De a király bezzeg csendes, alázatos!
A legények ordítanak:
Csend! Kuss! Szólni kíván! S lón...
Hangja remeg. Szemében bűnbánat.
Zsebéből hamu kerül elő –
néhányan elájulnak – és ő szórja,
egyre szórja fejére a szürke port.
A forgatókönyvben: porhintés.

Aztán jön a kígyóbűvölő!
A CK elégedett. Bár látott ő már ilyent.
S látni véli a kígyózó sorokat,
akik ünnepelni fogják őt a siker után,
amikor is kezdődik minden újra előlről:
az igazmondás reggel, délben este.

A cirkuszenekar tust húz, vége.
Felhangzik a végső ének és száll, száll,
újra a magasba, szállna a végtelenbe...
de megdörren az ég: skandalum, csalás.
Itt mindennek vége!

Le kell váltani ezt a népet,
egy cirkuszszerető közönségre.

Ezt üzeni a CK, a cirkusz királya,
a szirénázó rohamkocsiból.
Fején papírkoronával.

Az „ex” ünnepel

Most nincs az orrán piros pingponglabda,
ormótlan cipőjét is hivatalában hagyta.
Komoly képet vág. Következik a himnusz.
Bal keze jobb mellén, s mintha énekelne...

Szeretné, ha a fél világ látná – igaz hazafi!
A másik fele meg azt, hogy jobban ment
az ünnepeken az internacionálé...
Arca meg-megrándul, ideges egy picit.

A szózat előtt átkerül a kéz a bal oldalra,
lehet, két szíve van. Oldalanként egy...
Válasszatok: értetek dobog mindegyik.
Két szívvel szeretem hazámat – nagyon is!

Újra idézik szellemét...

Hogy csillog újra melleteken
a sok színes jelvény!
Kiváló... meg Hűség... meg Egy az utunk...
Csak a szemetek fénylik jobban,
fölényesen, büszkén, ahogy kell(ett)
és sunyin, persze, ahogy illik.
Na, és a gumigerincetek...
mint régen, piros szőnyegen
s néha szélén, sorban...
Egyenes, előre... egyenes, előre,
parancsra, intésre – padló, plafon.
Kigúvadt, alázatos szemekkel.

Csak ránk néztetek mindig másként.
A vattázott hivatali ajtók küszöbén
– *majd megnézzük, mit tehetünk...*
Öltönyösen, nyakkendősen, mindenek
körüli Krasznaja Moszkva...
Ja, a csodálatos Békevonat!
Óh, be jó újra idézni szellemét,
a hányázzagot és a nyalás dalát...
Ide és ma, mikor újra följön napotok.
Hogy a szoba túlsó ablakán süt be?
Miből áll a másik világra kinézni?
Ott is kinéz némi hatalom,
meg pénz, meg egy kis dicsőség.
Dicsőség neked nyugat,
meg persze, most már Isten,
és közeli közel-kelet
meg távoli vad vad-nyugat.
Nem megmondtuk? Előre ország népe,
csak előre, amerre mutatják az utat...

Gondoljátok, a győzelem napjai jönnek?
Talán lesz hozzá némi szava a népnek.
S ha Isten megáld végre minket,
mehettek újra le a pincébe, meg
hogyan is mondják felétek – a lecsóba.
Aminek, hiába, no, a szagát
vinnétek magatokkal könyvtárba,
galériába – jó vannak ilyenek –?

Mi meg valahol rózsafüzért morzsolhatnánk
csendben motyogva verseket, amiket szabad.

Ha hagyjuk! Ha hagynánk!

A gárda veteránjának panaszai

Előre ország népe...
a rosseb egye meg,
hogyan is van tovább?
Ezek tehetnek róla,
lassan mindent elfelejtetek.
Pedig mennyit énekeltük!
És micsoda ünnepek voltak...!

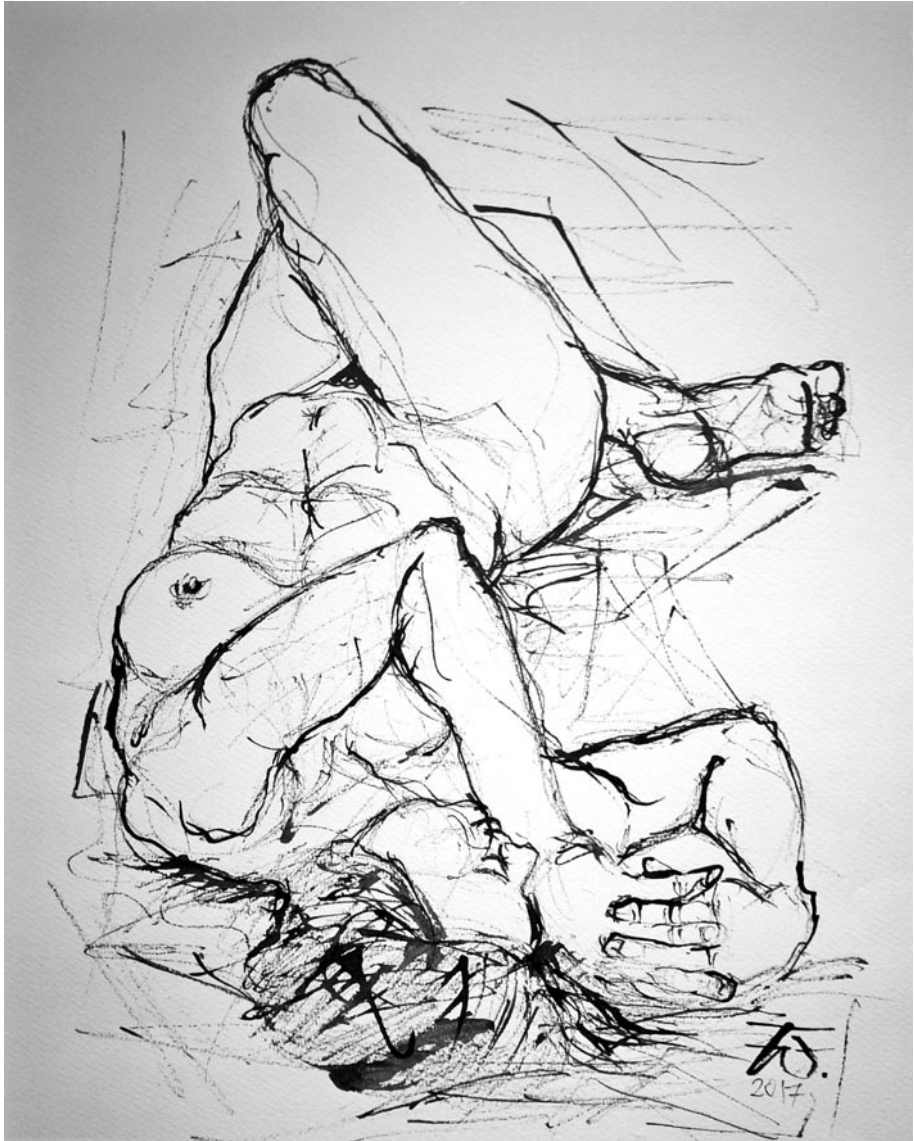
Hej, az ifjúságunk!
Mi még tudtunk élni!
Terveztünk, három, öt évre!
Uram-Atyám, Istenem...
Jaj, miket beszélek?
Itt megzavarodik az ember...
tegnap éjjel imádkoztam.

Bezzeg régen! Az éjszakák...
a nótázások, fiatal elvtársnők!
Zengett a *Moszkva-parti esték...*,
... Már az sem jut eszembe!
És nincs igazán időm semmire.
A TV? *Ezek* mérgeznek mindent!
Szent jobb... Mária országa... pedig
micsoda műsorok voltak!
Lehetett róluk beszélni
a szemináriumokon. Vitázni...
Ha *ezek* azt tudnák?
Azt sem tudják ki volt Lenin.
Kérdezd csak meg tőlük:
Tudnak e verset Majakovszkijtól?

Persze, hogy beleöregszünk!
Lehugyoztam én akkor a nadrágomat?
Orvoshoz kellett járni?
Vadásztunk, meg utazgattunk.
Hej, a Krasznaja Plosagyi!
Azok a bárisnyák,
és jajj, a fenséges vodka!

Ma is érezhetném a számban,
de *ezek* mindent elvettek...
„letörnek népet és hazát...”
és igen, elvtársak:
„ellenünk tört a kény uralma”.
És folyton-folyvást le akarnak
kenyerezni minket. Árulók!

De jönnek majd a győzelem napjai!
Jön a mi ifjú seregünk!
És mi, hű veteránok
vezetjük őket, vezetjük a harcot...
elől a vörös Csepel...
... ki is felel majd neki?
A francba, ezt is elfelejtettem...

Víz-metaphora – 1957

N A G Y A P Á I N K E M L É K É R E

Csörgedezünk, csörgedezünk, Elvtárs? –
mondta titkár elvtárs a hosszú asztal végén,
alig látható, s hallható távolságból...

Tudja Elvtárs, nekünk rohanó víz kell!
Mi az, hogy marad...? – követ elmozdító
félelmetes, zavaros, hömpölygő folyó.

Mi nem érünk rá csak úgy folydogálni,
álszent, csillogó víztükörrel a felszínen;
nekünk partot kell szakítani, Elvtárs!

Meg vagyunk értve...? – ajánlom, Elvtárs!
Mert a sekélyes, gyáva folydogálás
nem jó semmire, nem kooperatív, Elvtárs!

Olyan legyen mint az eszme! Duzzasztani,
duzzasztani! Energiát a dolgozó népnek
Elvtárs! – Ne nézzen rám olyan hülyén!!!

Maguk csak úgy tekeregnek céltalan,
öntözgetik a kispolgári kis kertjeiket,
miközben mi a természetet formáljuk!

Mert mi tudjuk Elvtárs, mi egyesültünk;
Vigyázat, Elvtárs, mi ki is tudunk törni,
zúgva, bögve, ahogy azt már megírtuk...

Na, hozza bátran ide a kérvényt Elvtárs!
Meglátjuk, kapnak-e vizet ott a falu végén.
A közösből lesz... na, igyon egy pohárral...

Hogyan szeretheted...

a kékszínű szemrontó füstös estékben
sörösüvegek csikkhalmok között
vágyaidat káromlásra váltva
gyilkolást gazságot lélekrombolást
lesel ájultan remélve az álmokat:
reggel majd új életre kel föl a nap...
az éledő utcán az esti rontás él
lelkedet halálos veszedelembe hajtva!

kapualjából folyó vizelet
fogatlan idióta vigyorok
salétromos dohos szólamok

a válás dühöngő járvány
szerelmek embrióhalála
meddőség gyermekkrák

templomban kórházban rablók
félelem rejtőző cseppköve
gyávaság fertőző árvize

háztetőkön mesterlövészek
phoenix-madár zsarnokság
sunyi pénzmámoros árulás

mégis állj ki a napra
emeld föl arcodat
kitárt karoddal
mosolygó szemmel
várd aki kérdez:
hogyan szeretheted
mégis az embert?
s mondd neki hittell:

Isten akarata ez!

